

Monday to Friday

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ห้ามอยู่คนเดียว
ตอนเย็นวันจันทร์

ลาท

ฮาร์ท

พจนานุกรม
1101

Kinsang เขียน
Kiriphantasy ภาพ

Monday to Friday

Monday to Friday จากจันทร์สี่มศุกร

Kinsang เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2529-1

ภาพปก Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พินพูน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ทุกสถานที่ต่างมีเรื่องเล่า...แต่ถ้าเราเผลอหลงลืมเรื่องสำคัญบางเรื่องไปละ
จะเกิดอะไรขึ้น

คำสาปที่เลือนหายไปจากโรงเรียนนานแล้ว เมื่อถูกลืมจึงไม่ทันระวังทำให้
สมาชิกชมรมต่อต้านยาเสพติดต้องติดร่างแหไปอย่างไม่เต็มใจ เมื่อ 'ความตาย' อยู่ใกล้ๆ
ราวหายใจรดต้นคอ ไม่มีใครรู้ว่าเหยื่อคนถัดไปคือใคร ทางรอดเดียวคือต้องแก้คำสาป
ให้ได้ แต่ในเมื่อทุกคนต่างไม่มีความทรงจำใดๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้เลย
พวกเขาจะเริ่มต้นจากตรงไหนกัน!

'Monday to Friday จากจันทร์ถึงศุกร์' ผลงานของ 'Kinsang' ที่อยู่ในมือเล่มนี้
จะพาทุกคนไปพบกับความกลัว ความตายและสิ่งลึกลับ...ใครที่ใจไม่ค่อยมั่นใจ
อ่อนไหวง่าย ขอแนะนำให้อ่านตอนกลางวันจะดีกว่านะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Remaining : 17

I

นิ้วมือเรียวยาวปิดเลื่อนหน้าจอมือถือใส่ดูรูปภาพในอัลบั้มอย่างคนไม่มีอะไรจะทำ มันเป็นเหตุการณ์ปกติของชมรมต่อต้านยาเสพติด ชมรมที่ถูกก่อตั้งขึ้นโดยไม่มีกิจกรรมอะไรเป็นหลักเป็นแหล่งนอกจากงานวันต่อต้านยาเสพติดที่เพิ่งผ่านไปเมื่อสัปดาห์ก่อน ห้องเรียนสุดทางเดินบนชั้นห้าของอาคารสองที่ถูกเรียกว่าห้องรงนกเพราะไม่ได้ใช้งานมานานจนเคยมีนกมาทำรัง ถูกใช้เป็นที่สูมหัวของสมาชิกชมรม ห้องที่ถูกทิ้งร้างกับชมรมที่ไม่มีสาระในการทำกิจกรรมเท่าไรนัก

จอมเป็นหนึ่งในสมาชิกชมรมที่เรียนอยู่ชั้น ม.ห้า คาบสุดท้ายของวันจันทร์สมาชิกชมรมทุกคนจะมารวมตัวกันที่นี่ ใช้เวลาให้ผ่านไปโดยไร้ประโยชน์อย่างการเล่นเกมหรือพูดคุย บ้างก็เอากีตาร์มาดีดนั่งล้อมวงร้องเพลงกัน ไม่ต่างจากตัวเองที่กำลังใส่ดูรูปในมือถือด้วยความเบื่อหน่ายระหว่างรอเวลากลับบ้าน

จอมใช้นิ้วปิดผ่านเลื่อนดูแต่ละรูปอย่างไม่เร่งรีบ จนสะดุดเข้ากับรูปหนึ่งที่ถูกถ่ายเมื่อต้นเทอมหลังจากการเลือกชมรมเสร็จสิ้น มันคงเป็นเพียงรูปถ่ายธรรมดาทั่วไปหากเขาไม่สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติในรูปเสียก่อน

เขาไล่สายตามองใบหน้ายิ้มแย้มของสมาชิกชมรมในรูปไปที่ละคน แล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นบุคคลที่ไม่เคยรู้จักอยู่ในภาพด้วย

หมอนี่เป็นใครกัน

"ทุกคนมานี่หน่อย" จอมเงยหน้ามองเพื่อนๆ ในห้องก่อนตะโกนเรียก พลางกรำมือให้เข้ามาหา แต่พวกเขาอย่างคนชมรมนี้ไม่มีใครสนใจซัก นอกจากรุ่นน้องตัวสูงซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ที่ชะโงกหน้าเข้ามาดู

"ทำไมเธอพื้จอม"

"มันมีอะไรแปลกๆ ไปให้ทุกคนช่วยดูดีกว่า" จอมบอกก่อนลุกขึ้นไปหา คนกลุ่มใหญ่โดยมีรุ่นน้องตัวสูงเดินตามมา

"มีอะไรวะ" แทน รุ่นพี่ ม.หก ที่ควบตำแหน่งหัวหน้าชมรมเอ่ยถาม

"เจออะไรแปลกๆ มา อยากให้ช่วยกันดูหน่อย" จอมบอกแล้วเอารูปที่วางไว้ให้ทุกคนดู

"แปลกยังไง"

"ก็รูปที่ถ่ายกันคราวก่อนไม่ใช่เหรอ"

"ไอ้แฉ้หน้ามึงโคตรตลก"

"กูหลับตาด้วย"

สมาชิกชมรมที่พากันมามุงดูต่างออกความเห็นไปตามความคิดของตัวเอง ไม่มีใครเลยที่สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติอย่างที่จอมเห็น ยกเว้นก็แต่...

"ไอ้นี้ใครวะ" สมายล์ นักเรียนชั้น ม.หก ทักขึ้นพร้อมชี้ที่มุมหนึ่งของรูป ทำให้องสนทนาที่เอะอะไว้วายเมื่อครูเจียบลงทันที ทุกคนต่างมองตามสิ่งผิดปกติที่รุ่นพี่ชี้บอก

"ใครวะ"

"หน้าไม่คุ้น"

"เพื่อนมึงเปล่า"

"ไม่ใช่ เพื่อนมึงอะแหละ"

"เพื่อนกูก็เพื่อนมึงมัยวะ"

"แล้วใครวะ ขโมยเธอ"

"ขโมยที่ไหนจะนั่งยืมหน้าบ้านขนาดนี้"

"ไม่มีใครรู้จักจริงๆ เธอวะ"

"แกล้งหลอกกันหรือเปล่าครับ พวกพี่ก็ไม่รู้เธอ"

"กูไม่รู้จัก จริงๆ นะ"

กลุ่มเด็ก ม.ต้น ที่ตอนแรกเหมือนจะเถียงกันเล่นๆ แต่เมื่อหัวหน้าชมรมทำหน้าเครียดพร้อมกับสายหน้าปฏิเสธถึงได้รับรู้ว่ามันไม่น่าใช่เรื่องสนุกอีกต่อไป

ทำไมถึงมีคนที่ทุกคนไม่รู้จักอยู่ในรูปหมู่ของสมาชิกชมรมได้

"ไอ้จอม มึงตัดต่อรูปใช้มัย แอบเอาหน้าใครมาใส่" ไต้ง รุ่นพี่ ม.หก อีกคนตั้งข้อสังเกต แต่กลับมีน้อง ม.สี่ ช่วยตอบข้อสงสัยให้แทน

"ไม่น่าจะใส่รูปตัดต่ออะ เพราะเครื่องจัสก็มีรูปนี้ คิดว่าของทุกคนก็น่าจะมีเหมือนกัน"

สมาชิกชมรมต่างหยิบมือถือขึ้นมาเปิดดูรูปที่ว่าอย่างพร้อมเพรียง เพราะรูปนี้ถูกส่งเข้ากลุ่มแชตในไลน์ซึ่งทุกคนน่าจะเซฟมันเก็บเอาไว้ รูปรวมของสมาชิกชมรมในวันแรกของการเริ่มกิจกรรมที่ถูกถ่ายในห้องนี้ สมาชิกในรูปที่มีทั้งหมดสิบเก้าคน แต่สมาชิกที่อยู่ในห้องมีเพียงสิบแปดคน แล้วคนที่อยู่ในรูปล่ะ คนที่ไม่ได้อยู่ในห้องนี้ ณ เวลานั้น เขาคนนั้นเป็นใคร แล้วทำไมถึงไม่มีใครจำได้ คนที่สิบเก้าที่อยู่ในรูปนั้น

"มายังไงวะ"

"ไม่ตลกแล้วนะเนี่ย"

"น่ากลัววะ"

"รูปถ่ายติดวิญญาณหะวะวะ"

แต่ละคนเริ่มแสดงความคิดเห็นกันไปต่างๆ นานา กระทั่งความเห็นหนึ่งหลุดออกมาจากปากรุ่นน้อง คนที่กลัวเรื่องลึกลับพวกนี้อยู่แล้วอย่างไต้งเลยโพล่งออกมาอย่างสุดจะทน และพยายามหาคนมายอมรับผิด

"เหี้ยอะไรวะเนี่ย! กูไม่ตลกนะ ใครแก๊งแล้วเราไม่รู้ตัว ไม่สังเกตเห็นปะวะ มึงใช้มัยไอ้จอม มึงเป็นคนแก๊ง รูปมันมาจากกล้องมึง"

"จอมไม่ได้แก๊งจริงๆ พี่ รูปนี้จอมก็ไม่ได้เป็นคนถ่าย"

"แล้วใครถ่าย"

"อาจารย์นิต"

คำตอบของหัวหน้าชมรมทำให้ทุกคนกลับมาอยู่ในความสงบ แทนถอนหายใจเสียงดัง มองรูปในมือถืออีกครั้งก่อนกดออกแล้วเก็บมันใส่กระเป๋าทางแกง

"ถ้าข้อใจกันนักก็จะไปถามอาจารย์ให้ วันนั้นก็แยกย้ายกันกลับบ้านได้แล้วไป" แทนตัดจบประเด็นที่ไม่มีใครรู้ที่มาที่ไป ถ้ายังฝันถึงกันอยู่แบบนี้คงไม่จบไม่สิ้น ผู้ไปถามอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปเลยดีกว่าอีกอย่างได้เวลาเลิกเรียนแล้ว เด็กๆ ควรรีบกลับบ้าน

น้อง ม.ต้น ที่ยังอยู่ในโอวาทพากันเก็บของสะพายกระเป๋าทยอยออกจากห้อง แม้ประเด็นนี้จะยังถูกพูดถึงอย่างออกรสออกชาติอยู่ก็ตาม บางคนเห็นเป็นเรื่องสนุก บางคนคิดไปถึงเรื่องอาถรรพ์สยองขวัญไปแล้วก็มี ต่างกับเด็ก ม.ปลาย ที่มีความดี้อันสูงกว่า ในเมื่อยังคาใจอยู่จึงไม่ยอมถอยกลับง่าย ๆ

"ผมก็อยากรู้อะพี่ พวกพี่จะไปหาอาจารย์นิดเลยมัย ผมขอไปด้วยคน" เกื้อ เด็ก ม.สี่ ที่สูงที่สุดในชมรมเอ่ยขอ

"จะไปทำไมเยอะแยะวะ ได้เรื่องยังไงเดี๋ยวบอกในกลุ่ม มึงก็กลับบ้านไปเถอะ" แทนปฏิเสธ เขาสะพายกระเป๋าเดินนำออกจากห้อง เป็นการไล่ให้สมาชิกที่เหลืออยู่กลับบ้านไปในตัว

จอมหันไปยิ้มบางๆ ให้เกื้อแล้วพยักหน้าเป็นการบอกให้รุ่นน้องตัวสูงเลิกตี้อ เขาคว่ำกระเป๋าไปตามแทนและคนอื่นๆ ออกมา เดินผ่านหน้าคนตี้อแล้วแตะหลังมือเตือนอีกที เกื้อถึงได้ยอมแพ้แล้วเดินตามออกจากห้องมา

เส้นทางเดินจากอาคารเรียนสู่ประตูทางออกในเวลาเลิกเรียนยังคึกคักไปด้วยผู้คน โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนชายล้วนเปิดสอนเฉพาะระดับมัธยม มีนักเรียนราวสองพันคน เน้นด้านวิชาการมากกว่ากิจกรรม แม้ไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดังมากนัก แต่ก็นับว่าเป็นหนึ่งในโรงเรียนในฝันของใครหลายคน

เกื้อกับจัสนั่งอยู่ที่โต๊ะหินอ่อนใต้ต้นไม้ข้างทางเดินหลังจากอาคาร พวกเขากำลังรอรุ่นพี่ที่ไปคุยกับอาจารย์นิตยาซึ่งเป็นที่ปรึกษาชมรม รุ่นพี่ ม.ห้า

และหกที่ร่วมกันก่อตั้งชมรมไว้ประโยชน์ในการทำกิจกรรมนี้ขึ้นมา แต่พวกเขา
ไม่ได้รอคนทั้งกลุ่ม เพราะคนที่พวกเขารอมีเพียงจอมคนเดียวเท่านั้น

"มึงว่าจะได้เรื่องมั้วะ" จัสเปิดประตูเดินร้อนของวันนี้ขึ้นมาอีกครั้ง
เขากำลึงดูรูปปั้นในมือถือ จ้องบุคคลปริศนาที่ไม่มีใครจำได้ เป็นเหตุการณ์
แปลกประหลาดที่ไม่คิดว่าจะได้เจอกับตัว

"ไม่รู้วะ จะเป็นไปได้ไงวะเข้าชมรมกันมาเป็นเดือนแต่ไม่มีใครจำได้"

"มึงว่าเป็นรูปถ่ายติดวิญญาณอะไรแบบนี้มั้ยะ แต่แมงก็โคตรชัดเลยเนี่ย
ผีบ้าอะไรวะยืมหน้าบานขนาดนี้"

"เพื่อแจ๋แล้วมึงนะ"

"ถ้าไม่ใช่จะเป็นอะไรได้วะ หรืออาจจะป่วยแล้วหยุดเรียนนาน"

"กูว่าไม่ใช่"

"งั้นก็คงผีจริงๆ แล้วงั้น"

"ผีก็เหยยะ กูว่าต้องมีคนแก๊งตัดต่อรูปแล้วส่งมา แต่ตอนนั้นไม่มีใครเห็น"

"ตาเกือบยี่สิบคู่เนี่ยนะจะมองไม่เห็น แล้วมึงจะบอกว่าพี่จอมเป็นคน
แก๊งเหรอก รูปปั้นมาจากกล่องพี่เขานะ"

"เออวะ" เกือชมวดคิ้วมุ่นอย่างคิดไม่ตก เขาบ่กใจเชื่อไปแล้วว่ามีคนแก๊ง
แต่คนคนนั้นไม่ใช่จอมอย่างแน่นอน ซึ่งมันทำให้ทุกอย่างที่เขาสันนิษฐาน
ดูขัดกัน

"พอๆ เลิกคิด ถ้ามอาจารย์เดี๋ยวก็คงรู้เอง ว่าแต่มึงกับพี่จอมนี่ยังโงะ
สรุปคบกันยัง"

"มึงนี่เปลี่ยนประตูเดินเร็วเป็นสี่กั๊กเลยไอ้ห่า" เกือแค้นยืม มองเพื่อนสนิท
ที่ตาเป็นประกายด้วยความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมรับอย่างตรงไป
ตรงมา

"ก็เห็นมึงทำหน้าเครียด หรือคุยเรื่องนี้แล้วเครียดกว่าเดิมวะ อะไรยังงี้
บอกมา กูอยากเสือก"

"แล้วคิดว่าไง" เกือยักคิ้วหวัดตาใส่ ใ้ช้ว่าเป็นเรื่องที่บอกไม่ได้ แต่ใจจริง
เขาเองก็ไม่ได้อยากอวดใคร เลยแก๊งลีลาให้มันเดาเอาเอง

"พี่จอมออกจะดูถูกคุณหนู เขาจะเอามึงเหรออ"

เกือบไหวไหล่อ่างไม่ใส่ใจ แต่ยังไม่ทันได้คุยอะไรกันมากกว่านี้ คนที่พวกเขากำลังรอก็เดินมาที่โต๊ะ และเป็นจัสที่กระตือรือร้นรีบถามขึ้นก่อน

"อาจารย์ว่าไงบ้างพี่"

จอมส่ายหน้า วางกระเป๋าบนโต๊ะแล้วนั่งลงฝั่งตรงข้ามกับเกือ

"ทำไมอะพี่ แกก็ไม้อู้อะเหรออ" จัสถามต่อ

"อืม อาจารย์ก็จำไม่ได้ ไปค้นรายชื่อออกมาดูก็ไม่มีใครคุ้น" จอมส่ายหน้าอย่างจนปัญญา ความจริงอาจารย์ที่ปรึกษาฯชมรมเขาก็เป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจอะไรอยู่แล้ว ที่มาเป็นที่ปรึกษาให้เพราะพวก ม.หก ไปขอเลยเหมือนได้มาแค่นาม

"มีในรายชื่อด้วยเหรออ"

"ใช่"

"มีชื่อ สรุปรว่ามีตัวตนจริงๆ ใช่มัย" เกือถามบ้าง เขากลับมาทำหน้านิ่ง คิ้วขมวดอีกครึ่ง

"มันต้องมีดี ถ้ายติตมาขนาดนั้น ไม่มีตัวตนก็ผีแล้ว"

"ก็เหมือนอยู่เหรออพี่ ทุกคนจำไม่ได้แบบนี้" พุดไปจัสก็ชักรู้สึกขนลุกขนพอง ในโรงเรียนย่อมมีเรื่องลึกลับที่พวกเขาไม่รู้บ้าง และบางที่มันอาจจะกำลังเกิดขึ้นกับพวกเขาก็ได้

"เขาชื่ออะไรเหรออ"

"เคท คุณานนท์ ห้าทับสอง"

"อ้าว ก็ห้องเดียวกับพี่ไม้อู้อะเหรออ" เกือหลุดถามเสียงหลง หันมองหน้ากับจัสแล้วได้แต่ทำหน้าง

"อืม" จอมครางตอบ เขาพรวนลมหายใจออกมา นั่งกอดอกขมวดคิ้ว หน้าตายุ่งเหยิงอย่างคนคิดหนัก แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก

เรื่องนี้มันแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยเจอ จะบอกว่าจอมรู้จักเพื่อนในห้องไม่ครบทุกคนนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ เขาช่วยงานกิจกรรมของโรงเรียนบ่อยๆ รู้จักคนเยอะทั้งรุ่นพี่รุ่นน้อง กับเพื่อนร่วมห้องที่เรียนมาด้วยกัน

หนึ่งปีเต็มทำไมจะไม่ทำได้ แต่เรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้มันกลับเกิดขึ้นแล้ว

คุณานนท์ คนที่ไม่มีใครจำได้เลย หรือแท้จริงแล้วคุณานนท์ไม่เคยมีตัวตนอยู่ตั้งแต่แรกกันแน่

"กลับกันเถอะพี่" เกื้อลุกขึ้นคว้ากระเป๋าใบของจอมมาสะพายบ่า มืออีกข้างถือกระเป๋านักเรียนของตัวเอง เขาไม่อยากจะเห็นจอมทำหน้าที่เครียดแบบนี้ พวกเขาควรหยุดคุยเรื่องนี้กันไปก่อน

"เอามาพี่ถือจอม" แล้วจอมก็ลุกเดินมาคว้ากระเป๋าของเขากลับไป

เกื้อยอมให้จอมแย่งกระเป๋าไปสะพายเองโดยดี แต่เขาไม่ยอมให้จอมเดินหนีไปคนเดียว รุ่นน้องตัวสูงเลยคิดว่ามีรุ่นพี่มาจับไว้ จับโชว์ให้เพื่อนซี้สงสัยมันดู จะได้ว่าลูกคุณหนูที่มันว่าจะเอาเขาหรือไม่เอา

จอมปล่อยให้เกื้อเดินจับมือไปตามทางเดินออกสู่ประตูใหญ่โดยไม่ว่าอะไร คนตัวสูงที่ติดจะกว่นประสาทเล็กๆ หันกลับไปมองเพื่อนที่เดินตามหลังเหยียดยิ้มยักคิ้วให้รู้ว่าความจริงคืออะไร เขาก็แค่ไม่อยากเอาไปพูดอวดปาวประกาศให้คนทั้งโรงเรียนรู้เท่านั้นเอง

ภาพตรงหน้าทำเอาจัสเบิกตากว้างมองอย่างไม่อยากเชื่อ เกื้อตามถือจอมมาตั้งแต่เปิดเทอม เป็นรุ่นพี่ฝ่ายกิจกรรมที่เห็นหน้าค่าตาอยู่บ่อยๆ ด้วยใบหน้าที่จะว่าหล่อก็หล่อ หรือจะมองว่าน่ารักก็ได้เหมือนกัน รูปร่างสูงเพียวบวกกับผิวขาวสีน้ำตาลมเลยมัดใจใครต่อใครได้ไม่ยากแม้กระทั่งคนที่มิดีแค่ส่วนสูงกับผิวสีนี้ฝั่งอย่างเพื่อนของเขา ใครจะไปคิดว่าเวลาเพียงเดือนกว่าๆ ที่ถูกตามถือจอมจะยอมให้เกื้อคว้าหัวใจไปได้ จัสเองก็ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกัน

เดินมาถึงประตูใหญ่เกื้อถึงได้ยอมปล่อยให้จอมออก จัสขึ้นรถเมล์ที่หน้าโรงเรียน เกื้อกับจอมกลับด้วยกัน พวกเขาข้ามถนนไปอีกฝั่งเพื่อรอขึ้นรถเมล์กลับบ้าน

บ้านของรุ่นน้องตัวสูงที่จอมไปเยือนเกือบทุกเย็นได้ครบหนึ่งอาทิตย์วันนี้พอดี

กลอนประตูล็อกแน่นหนา กำชับย้ำชัดว่าห้ามใครรบกวน เบียดกาย

นั่งแนบชิด สองแขนโอบกอด มอบจูบแสนหวานให้กันและกันอย่างที่ใจต้องการ

ความสัมพันธ์ครั้งนี้เกิดจากความกล้าที่จะเสี่ยง เกือบรู้สึกรว่าตัวเขาโชคดีที่จอมยอมเปิดโอกาสให้ ในวันที่เขาเข้าไปสารภาพอย่างตรงไปตรงมา เผยความรู้สึกและขอในสิ่งที่ต้องการ เขาสมหวังอย่างง่ายดาย จึงไม่สามารถคิดเป็นอย่างอื่นไปได้ นอกจากจอมเองก็รู้สึกแบบเดียวกัน แม้รุ่นพี่คนนี้จะไม่ได้แสดงออกมากมายเช่นเขาก็ตาม

"ทำไมยังทำหน้าที่เครียด" เกือบใช้นิ้วโป้งนิ้วชี้ระหว่างคิ้วให้คนที่นั่งฟังเขาอยู่

"จำเพื่อนในห้องไม่ได้ไม่ให้เครียดได้ไง"

"ยังคิดเรื่องนี้อยู่อีกเหรอ"

"เกือบไม่คิดเหรอ มันโคตรแปลกเลยนะ"

"มีคนแก๊งอยู่แล้ว จะเป็นไปได้ไงที่อู๊ๆ ไม่มีใครจำได้" เกือบยังเชื่ออย่างนั้น ต้องมีใครสักคนกุเรื่องพิเรนทร์นี้ขึ้นมา และปานนี่คงกำลังหัวเราะสะใจที่แผนของตัวเองสำเร็จ ทางที่ดีเลิกสนใจเรื่องนี้ไปเลยจะดีกว่า

"แล้วจะแก๊งไปทำไม มันได้อะไรขึ้นมา"

"บางอย่างมันก็ไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลหรอก อาจจะมีคนสนุก หรืออยากกุเรื่องหลอนๆ ขึ้นมาหลอกคนอื่นก็ได้"

"หรือว่าเป็นคนทำเอง พุดชะชานานี่"

"ไม่เชื่อใจเหรอ"

จอมหรีตามองอย่างจับผิด ยื่นหน้าเข้าไปใกล้เพื่อจ้องตาจนเกือบหลุดซ้ำ แล้วบีบจมูกคั้น สูดทำยาการจับผิดเลยกลายเป็นหยอกเข้าเล่นบนเตียง กอดรัดพิดแหวี่ยง อกอวยโอกาสกตขโมยจูบโดยที่อีกฝ่ายเองก็เต็มใจ หากแต่เสียงโทรศัพท์กลับดังชัดจ้งหะความสุขนี้เสียก่อน

จอมผลักเก้าอี้ที่คร่อมอยู่บนตัวออก ลุกออกจากเตียงเดินไปค้นมือถือในกระเป๋านักเรียนที่วางอยู่ข้างโต๊ะ แต่ยังไม่ทันได้กดรับสายก็ตัดไป

ชื่อเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่ชมรมเดียวกันโชว์เป็นสายไม่ได้รับ แต่มันกลับ

ไม่น่าสนใจเท่าแฮตจากกลุ่มไลน์ของชมรมที่เขารู้อยู่ก่อนหน้านี้ จอมเลื่อนอ่านมัน ทั้งที่ยังไม่ปลดล็อกหน้าจอดีด้วยความรีบร้อน แล้วคิดว่าเพิ่งคลายไปเมื่อครู่ก็กลับ มาขมวดขมกันอีกครั้ง ทำให้เขาต้องปลดล็อกเพื่อเข้าไปอ่านย้ำให้แน่ใจอีกรอบ

"ใครโทรมา" เห็นจอมเอาแต่ยื่นนั่งเกือบเลยริบลุกขึ้นเดินมาขึ้นห้องน ด้านหลัง เขากอดเอวรุ่นพี่ไว้หลวมๆ เกยคางบนไหล่แล้วก้มลงอ่านแฮต ในมือถือที่จอมกำลังอ่านอยู่

ไม่มีคำตอบหรือคำถามอื่นหลุดออกมาจากปากใครอีก เกือบผลออกจาก จอมเดินไปหยิบมือถือของเขาามาเปิดดู ข้อความจากกลุ่มแฮตของชมรม ไลน์ยาวเป็นสายน้ำ ถ้าหากเป็นเวลาปกติเขาคงขี้เกียจไล่อ่านและปล่อยมัน ผ่านไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เพราะมันไม่ใช่เรื่องปกติเขาจึงต้องอ่านมัน ทุกตัวอักษร และพิจารณารูปทุกรูปที่ถูกส่งมามีมันคือความจริงหรือไม่

ข่าวสารที่ได้รับทำเอาตัวชวาว ใจทั้งคู่เต้นแรงขึ้นพร้อมกัน เงยหน้าขึ้น สบตากันอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้รับรู้ ความทรงจำที่ขาดหายไปค่อยๆ ชัดเจนขึ้นมา คนในรูปถ่ายที่พวกเขาคิดว่าไม่รู้จัก แต่แท้จริงแล้วไม่ใช่เขาคอนันต์ แต่ถูกลบออกไปจากความทรงจำของทุกคนเพียงชั่วขณะ แต่ด้วยสาเหตุอะไร นั้นไม่มีใครสามารถตอบได้ สิ่งที่พวกเขาสัมผัสไปมันกำลังกลับมา

ผู้ชายในรูปถ่ายคนนั้นคือหนึ่งในสมาชิกชมรมต่อต้านยาเสพติด

"เกือ" จอมเรียกเสียงสั้นพรวา มือที่ถือโทรศัพท์ก็อ่อนแรงพอกัน เขา ไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงลืม แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงจำได้ อะไรคือสิ่งที่ พวกเขากำลังเผชิญ และอะไรคือสิ่งที่พรากเพื่อนๆ ของเขาไป

เกือโยนมือถือลงบนเตียงก่อนเดินเข้าไปกอดจอมไว้ พยายามพูด ปลอบประโลมแม้ใจจะสับสนและเจ็บปวดไม่ต่างกัน ชาวที่รับรู้กับความทรงจำ ที่ย้อนกลับมาทำให้พวกเขาตั้งรับไม่ทัน

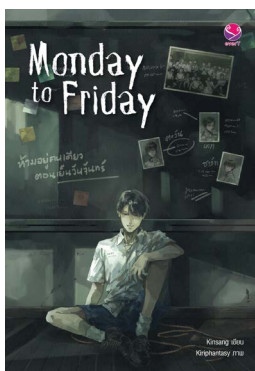
"ตะวันตายแล้ว มันตายแล้ว" น้ำเสียงสั้นพรวาย้าออกมาอย่าง ไม่อยากยอมรับ เกือกอดจอมแน่นขึ้น ไม่มีน้ำตาจากผู้สูญเสีย แต่เขารู้ว่า ใจของรุ่นพี่คนนี้กำลังแตกสลายอีกครั้ง

พวกเขาจำได้แล้ว จำได้ทุกอย่าง ทั้งเรื่องราวของคนทีจากไปก่อนหน้านี้

และเรื่องราวของคนทีเพ่งควนจากไป แม้จะยังไม่เข้าใจสาเหตุของเรื่องราว
เลวร้ายนี้ก็ตาม

เคท คุณานนท์ และตะวัน กรชวัล นักเรียนชั้น ม.ห้าที่บสอง สมาชิกชมรม
ต่อต้านยาเสพติดคือผู้ที่จากไปแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625291.html>